

teresser ikke alene her i Salen, men ogsaa uden for Salen, hele Verden over, altsaa, de staa i Virkeligheden paa Forsvarsstandpunkt, og vi have jet ikke faa Eksempler paa, at Arbejderne, naar det har knebet og de ikke have kunnet klare sig paa anden Maade, ogsaa ved Hjælp af Vaaben have forsvaret deres Overbevisning og søgt at hævede deres Standpunkt. Altsaa, de staa paa samme Maade som vi. Jeg vil fremdrage nogle andre Punkter. Hvis jeg ikke tager meget fejl, og min Sukommelse plejer at være sikker, udtalte den tyste socialdemokratiste Fører, Bebel, en Gang paa et stort Møde i Tyskland, at hvis Franskmændene paaførte Tyskland en Kamp uden Tysklands eget Dufte og uden Foranledning fra tysk Side, saa vilde Socialdemokraterne gaa med i denne Kamp mod Franskmændene. Jeg vil nævne et andet Eksempel, der er mig meddelt fra de seneste Dage, om en Strejkeovre i Skotland ved Skibsbyggerierne paa Clyde-Floden. I Betragtning af de internationale Vansteligheder, hvort England har været i den sidste Tid, blev Arbejderne enige om ikke at gennemføre Strejken for Krigsflibenes Vedkommende. Nu vil jeg ikke paastaa, at alle disse engelske Arbejdere vare Socialdemokrater; men der viste sig her i alt Fald blandt Arbejderpartiet en national Tendens, som jeg anser for meget sund og heldig. Naar jeg i det hele taget har udtalt mig, som jeg før gjorde, har jeg dog haft nogle Erfaringer at støtte mig til. Jeg har set i 1864, hvor højt uheldigt det er, naar man staa med et daarlig ordnet Forsvar. Jeg kan til Rød forstaa, at man siger: Vi ville slet intet Forsvar have, fordi det alligevel bliver for smaat. Men det usleste Standpunkt, man kan indtage, der er at ville have et halvfærdigt Forsvar, som hverken er Jugl eller Gift. Den Gang i 1864 maatte en Del af de danske Soldater gaa i islandsk Trojser og Træsko. Jeg vil spørge: Er det i Soldaternes Interesse, at de sættes i en saadan Tilstand? Nej, naar vi endelig skulle slaas, maa vi have Gewærer, Uniformer og alt Krigsmateriel. Enten maa man sige nej til det hele eller ogsaa maa man gaa med til saa meget, at der dog bliver Fornuft i det. — Jeg skal derefter gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Colding), der

havde vanskeligt ved at forstaa mit Standpunkt. Jeg vil da med Hensyn til mine Udtalelser før om Socialdemokratiet, gøre opmærksom paa, at man meget godt kan forsvare en Sags gode Sider uden at vedtende sig denne Sag i dens Helhed. Det er noget, enhver fornuftig Mand gør hver eneste Dag hele sit Liv igennem. Med Hensyn til Angrebene paa min Overbevisning har jeg her høstet en Erfaring, som jeg for Resten har høstet før. Man har angrebet mig fra ty Sider. Det er noget, man meget ofte gør, naar en Mand stiller sig midt imellem to Ubenner. Det ender da med, at man faar Utal fra begge Sider. Men Utal er jo Verdens Løn, og denne Løn maa man finde sig i og være forberedt paa. Jeg vil dog til Slutning endnu udtale, at det for mig staa som en Mærkelighed, at man ikke forstaaer det Standpunkt: Lad os forsvare os efter bedste Evne, men lad os undgaa Angreb! Jeg mener, det er dette Standpunkt, som den sunde Sans byder os at staa paa, og det Standpunkt vilde jeg for mit Vedkommende paa Forsvarsjagens Omraade fastholde, om jeg end, hvad jeg ikke haaber, var den eneste Mand, der gjorde det her i Tinget.

A. Rielsen: Jeg plejer ikke at tage Ordet under Finanslovens 2den Behandling, men den Diskussion, der er ført her i Dag, giver mig dog nogen Anledning til at fravige denne Praksis. Det, der først gav mig denne Anledning, var en Udtalelse fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 12te Valgfreds (Windblad). Det ærede Medlem brugte adskillige Udtryk som f. Eks. Løstebud, og hans Meningsfælle i Gaar misbrugte efter min Mening et Ord, der har haft en høj Kurs her i Landet. Jeg vil i den Anledning sige, at det ikke er alle gode Ord, man skal gentage i Tide og Utide; thi derved kommer man let ind paa Misbrug. Fordi vi her fra Venstres Side for to Aar siden have faat til de moderate, at de have gjort Brud paa deres Løfter — det havde de virkelig gjort, det er uden Tvivl og uimodsagt — derfor skulle de Herrer Socialdemokrater ikke være saa forhjippede paa at gentage mod os det, vi fra vor Side have sagt mod den anden Side. Det ærede Medlem og hans Meningsfælle skulde Ve-